

CASAL DE GENT GRAN DEL
BAIX GUINARDÓ

BUTLLETÍ SETMANAL

El Casal a casa

SALUT

- Atenció a la salut mental i comunitària.
- Sessió de psicomotricitat.
- Bons hàbits emocionals per l'autocura i la cura d'altres persones.
- Prevenim la grip.
- Temporada de bolets.
- Cuina: Patè de bolets.

ENTRETENIMENT I CULTURA

- Feminització del nomenclàtor de Bcn.
- Literatura en trànsit Horta-Guinardó.
- Preocupació per la cultura en temps de pandèmia.
- Joc del seguici popular a Bcn.

NOVES TECNOLOGIES

- [Canal Youtube Gran Gent en Xarxa Horta-Guinardó.](#)
- [Assistent virtual a les parades de bus.](#)
- [Reparatruck.](#)

LA VEU DELS SOCIS

Si esteu interessats en participar en aquesta secció del butlletí amb els vostres textos, articles, poesies, etc... podeu enviar-los a la direcció de correu electrònic infobaixguinardo@gmail.com

LES MOSQUES

A Ella li agraden els animals, i molt, moltíssim. És podria dir que amb bogeria. Sí, una bogeria que no sempre controla. Una bogeria fora de mida. És clar que la mida d'alguna cosa i més d'un sentiment sempre és aleatòria. Quin és el barem per poder calibrar si la seva o la meua bogeria està fora de la mida o no? Si hagués de dir on arriba el meu amor pels animals de l'u al deu em col·locaria en un sis o un set. I encara faria distincions entre diferents classes i espècies. El meu amor per ells varia segons el tipus d'animal. Els petits ocells m'enamoren. Ella crec que no fa distincions, que els ha col·locat tots dintre del mateix sac. I dintre del mateix sac no pot ser: ¿una gallina i una guineu, un llop i una ovella poden viure plegades? Seria racional? Més aviat seria irracional.

Tanmateix, per whatsapp t'envien uns vídeos on es veu com uns animals -objectivament antagònics- conviuen com si res, exemples que et fan trontollar els esquemes que, de tota la vida, tenim sobre aquesta qüestió. Doncs, potser sí que és possible i Ella ho sap. El que està clar és que en el sac del seu cor ha encabit l'amor a tots els animals del món mundial sense distincions i, si poden estar dintre del seu cor, com deuen estar en el cor de tantes persones que pensen igual, per què no a la vida de tots els altres mortals. Confesso que a la meua, no.

Parlem de la mosca, per exemple. Només de nombrar-la ja em repèl. Sabeu que a la Edat Mitjana les mosques eren portades davant els tribunals eclesiàstics a fi d'expulsar-les del sí dels creients? Un dels processos més sonats va ser el d'Elizabeth Style, al s. XVII, qui va reconèixer que el dimoni se li apareixia sovint en forma d'una gran mosca que li xuclava el cervell. Davant la seva confessió el jutge la va fer custodiar per dos oficials, els quals van denunciar que una nit a les tres de la matinada una mosca brillant, d'una polsada de llarg, sortí del cap de la senyora Style.

Potser es tractava de Belcebú, ni més ni menys que el Senyor de les Mosques dels textos evangèlics. Se l'identifica com un dels set prínceps de l'Infern i el segon en destrucció darrera de Lucífer. Un Senyor de les Mosques, un dimoni per entendre'ns, situat el segon de la llista dels més devastadors.

És evident que no tota la informació que tenim de les mosques és negativa, sabem que algunes espècies (les mosques de les flors), igual que les abelles, serveixen per la pol·linització i encara que no sigui tan poètic com el que acabo de dir, una altra de les seves tasques pot ser l'esclariment d'un assassinat, ja que al produir-se una mort, cada una de les espècies de mosques arriba en un moment donat al cadàver, la qual cosa fa que aportin una valuosa informació per al forense i aquest pugui calcular el interval post mortem. He de confessar que després de llegir els treballs de Xavier Sistach, especialista en història dels insectes, he arribat a la conclusió que les mosques són tan necessàries com els ocells i que sense elles i altres insectes no existiríem els humans. Bé, que hi siguin, si tanta falta fan, però les meves simpaties no les tindran mai.

Seguiré sense suportar que es posin sobre el pa o el tomàquet recent amanit amb el seu rajolí d'oli o que el seu bruzit sobre el meu nas em desperti de la migdiada. Que deixin de molestar, sisplau!

Pot ser que la meva aversió a les mosques em vingui d'una història que vaig sentir contar en la consulta d'un metge. La mare i jo estàvem esperant que ens toqués el torn de visita i en els seients del davant una altra mare i una altra nena de la meva edat feien el mateix. Jo en tenia, vuit aleshores. Ho recordo, perquè l'endemà en feia nou i els pares m'havien promès un regal que demanava amb delit: una bicicleta. Penso que seria per compensar totes les meves anades i vingudes a cal metge i a l'hospital. Ambdues mares van entaular conversa.

-I així la seva filla té unes febres que no li desapareixen des de fa temps? -Va interessar-se la meva mare.

-El que li dic, i no sap com n'estem el meu home i jo, d'amoïnats, perquè els metges no saben dir-nos d'on li venen. Jo, prou que ho sé, però el doctor no me'n fa cas: La culpable va ser una mosca!

-¿Com diu? Una mosca?

-Sí. Un matí quan vaig anar a despertar-la, perquè ella que era tan matinera no apareixia per la cuina a esmorzar, en entrar a l'habitació vaig veure com una mosca li sortia del nas, una moscota negra com les que es veuen sobre la carn i el peix a la plaça. De seguida vaig notar que estava embotornada i amb una febrada de por. Des d'aquell dia la nena té febre. De vegades son unes dècimes només, però cada dia.

Jo vaig mirar la nena esblanqueïda que duia una nina a les mans i em van entrar ganes d'apropar-m'hi, però... vaig pensar en la mosca i em vaig quedar clavada a la cadira. En el meu cap ballava la imatge d'una moscota negra entrant-li per un nariu i sortint-li per l'altre. Des d'aleshores sempre he temut que una no se'm colés pels forats del nas. Es un dels meus malsons recurrents.

I tornant a Ella. Ella les caça al vol amb la mà, obre la finestra i les deixa anar. Malgrat que els ulls de les mosques ocupen gran part del seu cap i que estan formats per un gran nombre d'ulls individuals semblants a telescopis diminuts, Ella aconsegueix sovint atrapar-les i els hi dona la llibertat. Jo, més sàdica, tinc a mà una paleta de plàstic i el que faig es intentar matar-les.

Llestes com són se m'escapoleixen gairebé sempre, però quan aconseguixo veure'n una morta..., no us penseu tampoc que sento alegria, sinó més aviat fàstic, angunia, i l'amago a sota d'algun moble per no veure el seu cadàver. En el fons, acabo tenint mala consciència, sobretot des que sé que sense les mosques i d'altres insectes no existiríem els humans. Tinc un problema greu, com veieu, amb les mosques.

Anna Agustí

Ismael Montreal: “Ens agradaria veure més a les nostres famílies però amb la Covid-19 no és possible”

El projecte 'La Finestra' és un espai en línia de distracció per a les persones que encara no han pogut sortir de les llars residències per la Covid-19.

L'Ismael té 48 anys i viu a la Residència Estímia, al barri de Sarrià de Barcelona. Ell comparteix habitació amb en Lluís i tots dos estan ubicats a la cinquena planta de l'edifici. A més d'en Lluís, conviu amb 9 companys i companyes més i s'aixeca cada dia a les 6.30h del matí per començar-lo ben activament. El seu dia a dia està farcit d'activitats, però hi ha una cosa que ha canviat des del febrer fins a dia d'avui: no pot sortir de la residència perquè és un col·lectiu de risc.

La Covid-19 ha afectat d'una manera directa a les persones amb discapacitat intel·lectual. Aquelles que es troben en una residència, com és el cas de l'Isma, no poden sortir al carrer des de fa més sis mesos, un període que els fa estar aïllats del seu cercle més proper i els obliga a estar tancats cada dia. Per trencar amb això, AIS Ayuda ha creat el projecte 'La Finestra', un conjunt de sortides virtuals per a persones com l'Ismael.

Aquest espai en línia és una oportunitat per conèixer indrets de Catalunya des de casa i poder realitzar alguna de les activitats d'oci que farien si no hi hagués perill de contagi. A www.xarxanet.org hem parlat amb l'Ismael perquè ens expliqui el seu dia a dia a la residència i la seva valoració de la primera escapada virtual del setembre al Baix Empordà. A l'entrevista ens acompanya la Lourdes Arques, presidenta d'AIS Ayuda.

Com va sorgir la idea de connectar als invisibles?

Lourdes: El mes d'abril vam gravar un vídeo titulat 'Connectem als invisibles' on surt l'Ismael. Cada setmana ens hem connectat amb residències, i una d'elles és Estímia. Vam dir que no podia ser que estiguessin tan desconnectats i fèiem trucades tres dies la setmana amb Zoom. El projecte volia crear una comunitat virtual i al maig va néixer 'La Finestra'. El que no pot ser és deixar a persones enrere, que sembla que són invisibles. Aquestes persones tenen famílies que potser les han vist dues vegades en els últims mesos. El món de la discapacitat són els fills i els pares que no es veuen.

Ismael: 'La Finestra' ha sigut molt bo per a nosaltres per ajudar-nos a estar connectats. Estem molt contents per la feina feta i la paciència que han tingut.

Què trobes diferent en la teva vida social ara amb el coronavirus?

I: Amb la Covid tot és més difícil perquè volem veure més a les nostres famílies però no és possible. Tot ho fem a distància. Des de finals de febrer que no puc sortir. Abans sortia cada matí a passejar i el dimarts venien els nostres pares. Amb aquest confinament que estem vivint de sis mesos és molt difícil. Les visites només poden venir per estar una horeta.

Com et relaciones amb el teu entorn més proper?

I: Actualment es fan visites un dia a la setmana i tenim contacte amb els 9 companys. Comparteixó habitació amb en Lluís a la cinquena planta. Abans ens barrejàvem amb altres plantes o dinàvem tots junts i ara estem en plantes diferents. Amb els companys en el nostre temps lliure mirem la televisió o dinem junts. No podem veure'ns amb els companys d'altres plantes però podem connectar-nos entre nosaltres amb l'ordinador.

L: La residència Estímia té cinc plantes. La primera i la segona són per a veure la televisió i la tercera, la quarta i la cinquena són per dormir. Des del 14 de març s'han fet bombolles estables entre diferents plantes.

Com hi ha col·laborat el voluntariat amb les persones usuàries d'Estímia?

L: Ara mateix no poden venir els voluntaris. Els usuaris s'estan deprimint moltíssim i per això vam engegar 'La Finestra'. Vam gaudir 'una passada' el cap de setmana i va sortir molt bé. Els tracten com si tinguessin 80 anys o 90 i són gent de 30. L'Ismael podria anar amb la seva cadira de rodes pel carrer però no pot ni sortir a passejar. No ho trobo just perquè són persones joves de 30 o 40 anys amb capacitats normals i els tracten com si estiguessin en una zona vermella on no poden sortir.

Quin és el teu dia a dia, Ismael?

I: Des que ens aixequem fins a l'hora de dormir no parem de fer coses. Per exemple reparteixo la roba interior per les habitacions de la planta cinquena i també plego tovalloles. Pintem, fem mandales, jocs, etc. A les 6.30h estem desperts per fer-ho tot més tranquil·lament i a les 9h ja estem preparats per quan ve inspecció.

L: Les cuidadores fan tot el que poden i més. Des de la Generalitat no han tingut ni la delicadesa de posar-se en contacte amb ells. Aquí no tenen hora per anar a dormir, poden mirar pel·lícules de Netflix o anar al llit a dormir. Les normes han d'existir però estem tractant amb persones i si hi ha algun esdeveniment com la Champions, aniran a dormir més tard.

Com va anar la primera sortida virtual de 'La Finestra'?

I: Molt bé, fer sortides virtuals des de l'ordinador és molt maco. Vam viatjar cap a l'Empordà amb globus i a la tarda vam veure un concert i vam jugar al joc 'Pasapalabra' amb els voluntaris. També vam fer un joc de pirates amb el qual ens vam disfressar. La nostra planta ens dèiem 'els terratrèmols'.

L: Vam demanar a totes les cuidadores que el primer cap de setmana del projecte fos especial per a ells. Aquestes sortides es repetiran el primer cap de setmana de cada mes, a l'octubre anirem al Delta. Les protagonistes són la Júlia, la Roda i l'Arlet. El passat dissabte vam fer una producció on els protagonistes es desplaçaven en un globus. A les tardes es fan activitats de musicoteràpia. També anirem a La Garrotxa, el Tarragonès o Esterri d'Àneu.

Quines coses positives té 'La finestra' per al vostre cap de setmana?

I: El que he vist era molt maco. M'agrada fer diferents activitats. Algun dia si acaba aquesta Covid i podem sortir amb ells, m'agradaria fer més sortides i desconnectar una mica de cada dia. M'agradaria tenir un contacte presencial i abraçar als voluntaris, tinc ganes de parlar amb ells i explicar-los coses.

L: La nostra intenció d'aquest cap de setmana era que trenquessin amb la rutina i ho han aconseguit. És molt positiu contactar virtualment amb els voluntaris. El que intentem és que dins de les coses que tenim a l'abast, donar-los el millor.

T'agradaria tornar a la normalitat d'abans? Què trobes a faltar?

I: Trobo a faltar que vinguin molt sovint a veure'ns i també a la família. També trobo a faltar poder sortir a passejar com feia abans, ho necessito perquè la meva cadira de rodes està sempre aturada. Així les bateries i el comandament es fan malbé i s'han de canviar.

L: Hem de reivindicar que puguin sortir al carrer, necessiten airejar-se i poder rodar una mica. Si un amic de 30 o 40 anys pot sortir a comprar, per què ells no poden sortir una estona al carrer? Poden sortir i fer una passejada al parc del davant. Ara mateix poden sortir a la porta de la residència només.

<https://xarxanet.org/social/noticies/ismael-montreal-ens-agradaria-veure-mes-les-nostres-families-pero-amb-la-covid-19-no>

